

Змията разкрита

при
завладяването
на Ханаан

Ейдриън Ибънс

Змията разкрита при завладяването на Ханаан

Ейдриън Ибънс

В Австралия издава
Maranatha Media
maranathamedia.com
adrian@maranathamedia.com

В България издава:

МАРАНАТА
МЕДИЯ

maranathamedia.bg

Март, 2016 г.

Съдържание

Лице в лице с реалността	4
Критичен проблем пред който са изправени всички	6
Сатанинското погрешно представяне на Бога	8
Първоначалният план на Бога за завладяване на Ханаан	10
Страхът на Израил от Бога	11
Повратната точка при Амалик	12
Наследеният меч	14
Четиридесет години по-късно... ..	18
Израил се обрича	20
Мойсей удря скалата с непокорство	20
Бог дава на Израил това което желае	23
Отпускане на идола на терора	25
Съд без милост	26
Проблясъци на слава	29
Да виждаш Бог в светлината на Христос	30

Лице в лице с реалността

Вт. 2:34 И в онова време превзехме всичките му градове и изпълнихме проклятието над всеки град — мъжете, жените и децата; не оставихме нито един оцелял.

Трудно е да четем подобни текстове от Писанието, без тръпка на ужас да премине през душите ни. Макар че някои намират начин да оправдаят това заклание, извършено от военни мъже, картината на един израилев войник, който е набучил малко дете на върха на меча си изглежда невъобразима. Не знам за вас, но на мен това ми причинява чувство на пълно отвращение. Още по лошо е, че Библията изглежда не само извинява такива действия, но и ги заповядва.

Вт. 7:2 И когато ГОСПОД, твоят Бог, ги предаде пред теб, да ги разбиеш, да изпълниш над тях проклятието! Да не сключиш договор с тях и да не ги пожалиш.

Исус Навин 11:12 И Исус превзе всичките градове на онези царе с всичките им царе и ги порази с острието на меча, и изпълни над тях проклятието, както ГОСПОДНИЯТ слуга Мойсей беше заповядал.

Исус Навин 10:40 Така Исус порази цялата земя — хълмистата земя и юга, и низината, и склоновете, и всичките им царе. Не остави никой оцелял, а изпълни проклятието над всичко, което дишаше, така както беше заповядал ГОСПОД, Израилевият Бог.

Разсъждавало се е дали изразът *да унищожих напълно*, който е познат също и като *проклятието*, може да се е разбирал погрешно, понеже, ако една група хора е напълно заличена от картата, тогава защо ще се издава заповед да няма бракове с тях?

Вт. 7:2-4 и когато ГОСПОД, твоят Бог, ги предаде пред теб, да ги разбиеш, да изпълниш над тях проклятието! Да не сключиш договор с тях и да не ги пожалиш. **И да не се сватосваш с тях; да не даваш дъщеря си на сина му и да не вземаш дъщеря му за сина си,** защото ще отвърне сина ти от Мен, за да служат на други богове; и

така гневът на ГОСПОДА ще пламне против вас и бързо ще те изстреби.

Това очевидно противоречие би могло да намери своето разрешение в светлината на това, че на Израил било заповядано да прогласява мир над всеки град и ако те били съгласни с мира, тогава градът бивал обложен с данъци от Израил, а идолите и системата им за поклонение трябвало да бъдат унищожени.

Вт. 20:10-11 Когато се приближиш до някой град, за да воюваш против него, предложи му мир. И ако ти отговори с мир и ти отвори портите си, тогава целият народ, който се намира в него, да ти стане подвластен и да ти служи.

Вт. 7:5 Но така да им направите: да съборите жертвениците им, да строшите стълбовете им, да насечете ашерите им и да изгорите с огън издяланите им идоли.

Но дори допускатки това, ситуацията е все още далеч от учението на Христос.

Мат. 26:52 Тогава Исус му каза: Върни меч си на мястото му, защото всички, които са хванали меч, от меч ще загинат.

Лука 9:54-56 Когато учениците Му Яков и Йоан видяха това, казаха: Господи, искаш ли да заповядаме да падне огън от небето и да ги изстреби, (както стори и Илия)? А Той се обърна и ги смъмри, (и каза: Вие не знаете на какъв дух сте; защото Човешкият Син не е дошъл да погуби човешки души, а да спаси). И отидоха в друго село.

Критичен проблем пред който са изправени всички

Действително не би следвало да бъде изненадващо, че въпросът за разбирането на Божия характер включва една битка на ума, която е илюстрирана в борбата на Яков с Ангела. Яков не можел да различи идентичността на Този, с когото се борел. Той си мислел, че Ангелът е негов враг, който е изпратен да го унищожи, докато всъщност това бил неговият любящ Спасител, който бил изпратен да го спаси.

Христос е този, който бил при Яков през нощта, с когото той се борел и когото той държал непрекъснато докато го благослови.
Духът на пророчеството – том 1, с. 119, Параграф 1

Яков издържал в тази борба само поради една причина.

Сатана бе обвинил Яков пред Божиите ангели, претендиращ, че има право да го унищожи поради греха му. Той бе подтикнал Исав да тръгне срещу Яков; и през дългата нощ на борба се опита да внуши на патриарха чувство за вина с цел да го обезкуражи и да го накара да се откъсне от Бога. Когато в своето бедствие Яков се държеше здраво за Ангела и Го умоляваше със сълзи, за да изпита вярата му, небесният Вестител също му напомни за неговия грях и се опита да избяга от него. Но Яков не го пусна. **Той бе научил, че Бог е милостив и се хвърли в милостта Му.** Посочи назад към покаянието за греха си и молеше за избавление. Като правеше преглед на живота си, почти стигаше до отчаяние; но се държеше здраво за Ангела и с мъчителни, агонизиращи викове Го умоляваше, докато победи.

Това ще преживеят и Божиите хора в последната борба със силите на злото. Бог ще изпита вярата, настойчивостта и доверието им в силата Му да ги освободи. Сатана ще се постарее да ги изпълни с ужас при мисълта, че тяхното положение е безнадеждно; че греховете им са били прекалено тежки, за да бъдат простени. Те ще изпитват дълбоко чувство за своето недостойнство и когато изследват живота си, надеждите им ще потъват. **Но спомняйки си за величието на Божията милост и за собственото си искрено покаяние, ще умоляват за Неговите обещания, дадени чрез Христос на безпомощните, каещи се грешници.** Вярата им няма да отпадне

заради това, че на молитвите им няма да бъде отговорено веднага. Те ще се държат здраво за Божията сила, както Яков бе хванал Ангела, и езикът на душите им ще бъде: “Няма да те пусна да си отидеш, докато не ме благословиш.” *Патриарси и пророци – с. 201, 202 / бълг. Гл. 18 Нощ на борба - Параграф 17, 18*

Само придържащите се към разбирането, че нашият Бог е милостив ще имат уповаваща увереност като Яков, за да получат благословението на Христос. Този привиден конфликт между историите от Стария завет и твърденията на Христос в Новия завет, отваря в умовете ни врата за засятото от Сатана семе - че Бог не е милостив. Изправени сме пред привидно противоречие, което ще доведе само до удължаване на борбата с нашия Спасител, ако не сме се научили да познаваме, че нашият Баща е милостив, и че можем да уповаме на милостта Му. Пребиваващото в душата негодувание ще се прояви в начина по който се разглеждат тези истории. Хора като Ричърд Доукинс, Стивън Фрай и др. са доказателство, че горчивото семе е покълнало от лъжата на Сатана. Лъжата, която представя Бог като безмилостен диктатор, води също и до екзекутирането Му посредством преустановяването на вярата, че Бог съществува.

От друга страна, някои прибързано се опитват да защитят милостивия характер на Бога, като, подобно на нашата майка – Ева, добавят към това, което учи Божието Слово. Някои се поддават на заблудата на универсализма, който учи, че всички ще бъдат спасени. Други използват подхода на висшата критика и класират Стария завет към максимата, че “те са правили най-доброто на което са били способни за времето си.” И в двата случая се подкопава ясният прочит на Писанието, и на змията се позволява да задушаваш душата със своите извъртания.

Сатанинското погрешно представяне на Бога

От самото начало Сатана е представял погрешно характера на Бога.

Разумът на Божия народ е замъглен, тъй като Сатана погрешно представя Божия характер. Нашият добър и благодатен Господ е бил показан на хората като облечен в атрибутите на Сатана, и мъже и жени, които са търсели истината, толкова дълго са виждали Бога в погрешна светлина, че е трудно да се разпръснат облаците, скриващи славата Му от погледите им. *Избрани вести – т. 1 – с. 355 / бълг. гл. 55 Стара истина в нова рамка – Параграф 1*

Планът на Сатана от самото начало е бил да облече Бог в собствените си атрибути, така че хората да го отхвърлят. Виждаме делото на Сатана, когато унищожават жени и деца по време на Френската революция.

В Арас на затворниците бе отказвана даже милостта за бърза смърт. По цялото протежение на Лоара, от Сомюр до морето, големи ята врани и лешояди пируваха над голите трупове, преплетени в най-отвратителни пози. **Нямаше милост нито към пол, нито към възраст.** Броят на младите седемнадесетгодишни момчета и момичета, убити от това жестоко управление, се изчисляваше на стотици. **Бebета, изтръгнати от майчината гръд, бяха подхвърляни от копие на копие из яacobинските редици.**” За краткото време от десет години загинаха милиони човешки същества.

Всичко бе както Сатана искаше. Той бе работил през вековете, за да постигне точно това. Неговата политика е измама от началото до края, а твърдото му намерение е да нанесе зло и мъка на хората, да обезобразява и осквернява Божието дело, да осуетява Божествената цел на благоволение и любов и по този начин да причинява скръб на Небето. **След това, чрез своето измамно изкуство той заслепява умовете на хората и ги подвежда да хвърлят вината за неговото дело върху Бога, като че всичкото нещастие е резултат от плана на Твореца.** *Великата борба – с. 283, 284 / бълг. гл. 15 Библията и Френската революция - Параграф 51, 52*

Сатана е този, който вдъхновява човечеството към безмилостно заклание, без разлика на пол и възраст. Големият изпит е в това, да знаем как разбираме вярно Писанията, без да ги изопачаваме, така че да разкриват една такава изопачена реалност. Ако сме сериозни, макар от време навреме да усещаме нашия Спасител като враг, който се опитва да ни нарани, и стигнем до познанието за милостта на Бога, ще се държим здраво за Него докато получим благословието. Дълбоко съм убеден, че неуспехът в правилното разбиране за характера на нашия Бог, ще позволи на Сатана да триумфира над онези, които никога не са си направили труда да научат истината. Ние трябва да знаем истината за характера на нашия Баща. Това е едно изключително спешно дело, щом трябва да бъдем запечатвани при късния дъжд. Както първото дело на Сатана е било да представи невярно характера на Бога, така и последната вест към света ще бъде едно откровение за характера на Неговата любов.

Тъмнината, дължаща се на неправилното разбиране на Бога е тази, която обгръща света. Хората губят познанието си за Неговия характер. Той е бил грешно тълкуван и изопачаван. И точно по това време трябва да се прогласи една вест, вест осветляваща с влиянието си и спасяваща със силата си. Неговият характер трябва да се извести. В тъмнината на света трябва да се разискри светлината на славата Му, светлината на Неговата доброта, милост и истина.

Това е делото, очертано от пророк Исаия в думите: "Ти, който носиш благи вести на Ерусалим, издигни силно гласа си; издигни го, не бой се, кажи на Юдовите градове; Ето вашият Бог! Ето Господ Иеова ще дойде със сила и мишцата Му ще владее за Него; ето, наградата Му е с Него и въздаянието Му пред Него" (Ис. 40:9, 10)

Очакващите идването на Младоженеца трябва да кажат на хората: Ето вашият Бог. **Когато разнасяме из света последните лъчи на благодатната светлина и последната вест на милост, ние всъщност разкриваме любвеобилния характер на Бога.** Божиите чеда са призвани да изявят Неговата слава. Собствения им живот и характер трябва да свидетелства за онова, което Божията благодат е

сторила в тях. *Нагледните уроци на Христос – с. 415 / бълг. Притчи Христови – Гл. 29 „Да посрещнат Младоженеца“ Параграф 21-23*

Първоначалният план на Бога за завладяване на Ханаан

Във връзка със завладяването на Ханаан от Израил, Господ казал как то щяло да се осъществи:

Иzx 23:27-30 Ще изпратя пред теб страх от Мен и ще обезсиля всичките народи, между които ще отидеш, и ще направя всичките ти врагове да обърнат гръб пред теб. Ще изпратя и стършели пред теб и те ще изгонят отпред теб евейците, ханаанците и хетейците. Няма да ги изгоня отпред теб в една година, за да не запустее земята и да не се размножат против теб полските животни. Малко по малко ще ги изгонвам отпред теб, докато се умножиш и завладееш земята.

Тук не се споменава употреба на меч. Израил избягал от Египет и видял поражението на египтяните без никакво използване на меч.

Господ никога не им бе заповядал да “тръгнат на бой”. Неговата цел не беше да придобият земята чрез война, а чрез пълно послушание към Неговите заповеди. Патриарси и пророци – с. 392 / гл. 34 Дванадесетте съгледвачи - Параграф 20

Когато за първи път се приготвиха да влязат в Ханаан, това бе придружено с далеч по-малки трудности от сега. Бог бе обещал на народа Си, че ако слуша гласа Му, Той ще върви пред него и ще воюва вместо него. **Щеше също да изпрати стършели, които да изгонят обитателите на земята. Патриарси и пророци с. 436 / бълг. Гл. 39 Завладяването на Васан - Параграф 12**

Страхът на Израил от Бога

Спасявайки Израил от Египет, Бог възнамерявал да ги запознае със Себе Си и да ги научи да уповават на Него. Докато живеели в Египет, израилтяните били обкръжени от духа на тиранията. Чрез изхвърлянето на еврейските деца в реката и тежкото им преживяване в Египет, мнозина били повлияни от идеята, че Бог е тиранин, който по всяко време би могъл да се обърне срещу тях и да ги посече. Виждаме израза на този страх още от самото начало:

Изх. 14:11 И казаха на Мойсей: Понеже нямаше гробища в Египет, затова ли ни изведе да умрем в пустинята? Защо ни направи това и ни изведе от Египет?

Този страх може да бъде проследен чак до Едемската градина, когато Сатана убедил Адам, че, Онзи, който им казал „непременно ще умрете“ е същият, който щял да ги убие.

Бит. 3:10 А той каза: Чух гласа Ти в градината и се уплаших, защото съм гол, и се скрих.

Израил криел страха си от този така разбран от тях Бог, обвинявайки Мойсей. Но все пак, било напълно ясно, че Мойсей не е извел народа със своята собствена сила. Сатана изкушавал хората да смятат, че Бог е искал да ги убие в пустинята. Това изкушение било възможно само поради фалшивото им разбиране на Божия характер. Този страх в израилтяните продължавал да расте.

Изх. 16:3 Израилевите синове им казаха: **По-добре да бяхме умрели от ГОСПОДНАТА ръка в египетската земя**, когато седяхме около котлите с месо и ядохме хляб до насита; защото ни доведохте в тази пустиня, за да изморите цялото това събрание от глад!

Израилтяните изразяват своя страх от Бога и открито заявяват, че биха искали да били убити от ръката на Бога в Египет, вместо да търпят настоящата ситуация. Съвсем ясно е, че не са се уповавали

на Бога и умовете им били заслепени от Сатана, относно Неговия истински характер.

Побратната точка при Амалик

Веднага в следващата глава на Изход, израилтяните още повече изявяват извратените си идеи за Бога:

Изх. 17:3-4 Но народът беше ожаднял там за вода и народът роптаеше против Мойсей, като казваше: **Защо ни изведе от Египет? Да умориш от жажда и мен, и децата ми, и добитъка ми? Тогава Мойсей извика към ГОСПОДА и каза: Какво да правя с този народ? Още малко и ще ме убият с камъни!**

Продължават да се оплакват и обвиняват Мойсей, а следователно и Бог, че искат да ги убият. Техният идолопоклоннически възглед за бога насилник започва да се преобразува в заплахи, че ще убият Мойсей. Наблюдавайки тази фалшива идея за този бог на насилието, те се променят според този образ и заговорничат да проявят насилие срещу човека, който Бог е използвал, за да ги спаси от Египет.

Непрекъснатото мърморене, оплакване и недоверие към Бога, Го поставят в позиция, където Той е по-малко способен да ги защитава. Избират за свой господар Сатана, и Сатана изисква достъп, за да ги унищожи. Виждаме връзката между оплакванията, че няма вода, и атакуването на амаличаните:

Изх. 17:7-8 И нарече мястото Маса и Мерива, поради това, че израилевите синове се караха с него, и понеже изпитаха ГОСПОДА, като казаха: **Дали ГОСПОД е между нас, или не? По това време дойде Амалик и воюва против Израил в Рафидим.**

Господ изпита вярата на своя народ, но те не издържаха изпита. Те мърмореха за храна и за вода, и се оплакваха от Мойсей. **Поради тяхното неверие Бог търпя враговете им да воюват с тях, за да изяви на народа си откъде идва тяхната сила. Духът на пророчеството – т. 1, с. 228, 229**

Поради израилевото непослушание и отклоняване от Бога, бе допуснато те да преживеят трудности и да понесат лишения. На враговете им бе позволено да воюват против тях, да ги унижат и да ги подтикнат да потърсят Бога в бедите и нещастията. *Свидетелства към църквата - т. 2, с. 106 / бълг. Гл. 12 Предупреждения и изобличения - Параграф 23*

Сгълчаването на израилтяните отворило възможност за Сатана да подбуди амаличаните да ги атакуват. Това не би се случило ако Израил уповаваше на Бога. Амаличаните биха били твърде изплашени, за да ги докоснат. Няма доказателство, че Израил се е покаял за греха си срещу Бога. Те имали фалшив възглед за Бога като тиранин, който имал намерение да ги убие. Няма доказателство за благодарност от тяхна страна, за това че са получили водата. Няма извинение към Мойсей, или някакъв израз на благодарност към него, за това че се е помолил за вода. Не е записано нещо, което да го показва. Израилтяните заплашвали да убият Мойсей. Можем ли да си представим колко много трябва това да е наранило Мойсей? Той би могъл да остане в спокойното владение на своя дом в пустинята, грижейки се за своето семейство и за стадата си. Навярно е чувствал жалката им неблагодарност към Бога. Това сигурно е било истинско изпитание за него. И тогава, с една такава нагласа на ума, той получил известието, че амаличаните атакуват и покосяват слабите. Това което се случва в последствие е от изключително значение. Това е едно решение взето в обезсърчаващи обстоятелства и под напрежение.

Иzx. 17:9 А Мойсей каза на Исус Навиев: Избери ни мъже и излез да се биеш с Амалик; аз ще заста на утре на върха на хълма и ще държа Божия жезъл в ръката си.

Наследеният меч

Не се казва: “И Господ заповяда на Мойсей.” Не се казва, че Мойсей е отишъл да се помоли на Бога. Съобщава се само, че Мойсей е казал на Исус Навин да се вдигне на бой. Когато си представям как Мойсей отива към Исус, всичко сякаш се движи на бавен кадър и мислите ми се връщат към нощта, когато Авраам е дълбоко загрижен за преживяното от него по време на спасяването на Лот.

Авраам радостен се върна при своите шатри и стада; но неспокойни мисли тревожеха ума му. **Той бе миролюбив човек и доколкото бе възможно избягваше неприятелство и борби; и с ужас си припомни сцените на клане, на които бе станал свидетел.** Но народите, чиито войски разби, без съмнение щяха да подновят нахлуването си в Ханаан и да насочат към него своята жестокост. *Патриарси и пророци – с. 136 / бълг. Гл. 12 Авраам в Ханаан - Параграф 14*

Авраам, който заемал позиция подобна на Адам, установил курса на унаследяваните тенденции за идващите поколения. Издигането на меча от Авраам щяло да причини ужаса на голямата тъмнина, спускаща се върху неговите потомци, и той вкусил от това през онази страшна нощ, когато размишлявал за страховитото бъдеще със съзнанието, че е държал меч в ръката си. Умът ми се насочва към Сихем, където мечът е свистял в ръцете на Авраамовите внуци – Леви и Симеон, когато те отмъщавали за изнасилената им сестра.

Бит. 34:25-29 А на третия ден, когато бяха в болките си, двама от синовете на Яков, Симеон и Леви, братя на Дина, взеха всеки меч си, нападнаха безпрепятствено града и избиха всички от мъжки пол. Убиха с остро на меча Емор и сина му Сихем, а Дина взеха от дома на Сихем и си излязоха. Тогав синовете на Яков се спуснаха върху убитите и ограбиха града, понеже бяха обезчестили сестра им. Заграбиха овцете им, говедата им, магаретата им, каквото имаше в града и по полето, и всичкото им богатство. И откараха в плен всичките им деца и жени и разграбиха всичко, което имаше в къщите.

Семето на Авраамовият акт при спасяването на неговия племенник, избуяло в по-голяма мярка в живота на Леви и Симеон, подпомогнато от заблудата на останалите им братя, които поискали от сихемците да се обрежат. Наистина Яков е имал за какво да оплаче потомците си, знаейки че ще смъдят в очите на ханааците и фerezейците, и че веднъж извадили меча, меч щял да следва и тях през идните поколения. Не ставаме ли свидетели на последиците от разказваното от Леви на децата му, когато техният баща споделя историята си как е станал да защити сестра си и е заклал сихемците? Не биха ли се изкушили някои от децата на Леви да се гордеят с това, което баща им е направил, за да защити сестра си? Не би ли им внушавал Сатана, че действията му са били оправдани щом са били извършени като акт на самозащита? Не е ли било по-лесно да се приеме един такъв разказ на историята, вместо да им се налага да казват, че баща им е хладнокръвен убиец и да понасят срама от това през идните поколения?

Цялата тази история сега вървяла по петите на Мойсей и била прехвърляна към Исус Навин. Мислите ми се насочват към по-ранната част от живота на Мойсей. Отново изкушението да защитиш „един от своите“ идва при Мойсей под формата на египетски робовладелец, който налага един от роднините му. Прелъстителният призив на баща му Леви се надига в негодуванието; мечът е изваден и яростта задоволена.

Мойсей беше прекалено прибързан, когато уби египтянина. Той предполагаше, че израилевият народ ще разбере, че Бог в специалното си провидение го е издигнал за избавлението им. **Но Бог не планираше да осъществи това дело чрез война, както си мислеше Мойсей, но чрез собствената му могъща сила, за да може славата да се припише само на него.** Но Бог надмогна дори този безразсъден акт, за да осъществи целите си. Знамения на времето – 19-ти февруари, 1880 г. - Параграф 4

Дали четиридесетте години в пустинята освободиха Мойсей от изкушението сам да защитава собствените си решения? Възможно ли е Мойсей да е научил, че Амалик вече е убил някои от слабите в лагера? Точно преди смъртта си, Мойсей си спомнил:

Вт. 25:17-19 Помни какво ти направи Амалик по пътя, когато излязохте от Египет, как излезе срещу теб на пътя и нападна народа ти отзад, всичките ти изоставаша назад, когато ти беше слаб и уморен; и нямаше страх от Бога. Затова, когато ГОСПОД, твоят Бог, ти даде почивка от всичките ти врагове около теб в земята, която ГОСПОД, твоят Бог, ти дава за наследство, за да я притежаваш, да изличиш спомена на Амалик под небето. Да не забравиш!

Дали всичко това не се е стоварило върху тях, понеже Сатана е планирал да поведе Израил по такъв начин, че още веднъж те да извадят меча и така да направи Израил да бъде като дим в очите на света, за да може характерът на Бога да бъде представян погрешно през идните векове? Този акт не е ли бил просто една изява на онзи Бог, който Израил си е представял? Ако този предполагаем Бог не би могъл дори да им осигури вода, когато тя им е нужна, как би могъл тогава да е загрижен, дори и в малка степен, за това, че те загиват от ръцете на Амаличаните?

Вдъхновението ни казва, че Бог никога не е възнамерявал да използва война при превземането на Обещаната земя. Тогава не е ли безопасно да заключим, че едно такова действие, като призоваването на Исус Навин да нападне с меч амаличаните, което не е заповядано и за което не е отправена молитва, всъщност не е било планирано от Него? От последвалата мъчителна борба и дългите усърдни молитви необходими за побеждаването на амаличаните, става ясно, че това не е било планирано първоначално от Бога. Но Бог им позволил да ходят по този път, защото повечето от тях са си представяли Бога като жестока и войнствена личност. Когато на Сатана било позволено да погуби египтяните, той през цялото време внушавал на израилтяните, че техният Бог е правил това. За обяснение на събитията с язвите в Египет прочетете книжката *Голгота в Египет*.

Когато веднъж са направили тази стъпка, щяло да им е много трудно да не се осланят на употребата на меча. След събитията с Амалик, Бог апелирал към тях, показвайки им, че Той има различен подход, който не изисква използването на меча (Исх. 23:27-30), но докато

Израил не започнел да вижда истинския характер на Бога, щели да бъдат изкушени да го използват отново и отново.

В историята за Корей, Датан и Авирон и 250-те князе, виждаме как този страх от Бога, който иска да ги убие в пустинята, ги подтиква да желаят други водачи на мястото на Мойсей и Аарон. А когато по-късно стигнали до границите на Ханаан, те донесли лош доклад за земята, защото не могли да повярват, че Бог ги обича и иска да им донесе добро. Те игнорирали цялата му защита и грижа и се съсредоточили върху всичко отрицателно. Сатана можел лесно да ги изкуши в тези неща, защото те вярвали в един Бог, който иска да ги убие и който по всяко време би могъл да си сменя настроението. Всеки път, когато на Сатана било позволявано да разбие защитната ограда и да нарани израилтяните, той им казвал, че самият Бог ги наказва директно със собствената си ръка. Колко тъжно трябва да е било за Бога, че народът Му е пожелал да вярва такива лъжи за Него.

Числа 14:2-3 И всичките израилеви синове роптаеха против Мойсей и Аарон, и цялото общество им говореше: **Да бяхме измрели в египетската земя или в тази пустиня да бяхме измрели! И защо ни води ГОСПОД в тази земя да паднем от меч и жените ни и децата ни да бъдат разграбени?** Не беше ли по-добре за нас да се върнем в Египет?

Числа 14:22-23 Всички тези мъже, които видяха славата Ми и знаменията, които извърших в Египет и в пустинята, и **Ме изпитваха десет пъти досега, и не послушаха гласа Ми**, наистина те няма да видят земята, за която се клех на бащите им — никой от онези, които Ме презряха, няма да я види!

Когато на Израил било съобщено, че няма да могат да притежават земята заради греха им, те отново се разбунтували и решили да излязат на бой, при положение, че Бог не им е заповядал да се бият.

Четиридесет години по-късно...

Израилтяните постоянно показвали своя страх, че Бог иска да ги убие в пустинята. Както ще изследваме малко по-късно, Бог позволил да ги съди собственият им възглед за Бога. Цяло едно поколение умрели в пустинята от ръката на унищожителя, който ги мамел към идолопоклонство на един бог, който иска да ги убие в пустинята.

Йов 3:25 **Защото онова, от което се боях, ме връхлетя и онова, от което се ужасявах, ми се случи.**

Йов много се страхувал, че ще го нападне бедствие. Възможно ли е част от причината за това да е страха на Йов? Възможно ли е също, онзи постоянен страх от **Новия световен рөг и лагерите на смъртта, в действителност да позволява на Сатана да осъществи тези страхове?**

Когато четиридесетте години изминали и цяло едно поколение намерило смъртта си, те отново дошли до границата. Греховете на бащите все още били на устите на децата им:

Числа 21:5 **И народът говореше против Бога и против Мойсей: Защо ни изведохте от Египет да измрем в пустинята? Защото няма нито хляб, нито вода и душата ни се отвращава от този никакъв хляб.**

Пътят им на юг минаваше през гореща пясъчна равнина, лишена от сянка или каквато и да е растителност. Той изглеждаше дълъг и труден и те страдаха от умора и жажда. Отново не можах да издържат изпита на вярата и търпението си. **Съсредоточавайки се продължително върху тъмната страна на своето преживяване те се отдалечаваха все повече и повече от Бога.** Забравиха, че обикалянето около Едом не им бе спестено само поради тяхното роптаене, когато водата престана да се излива при Кадис. Бог имаше намерение да им даде по-добри неща. Сърцата им трябваше да бъдат изпълнени с благодарност към Него, защото така леко бе наказал греха. **Но вместо това се самозалъгваха, че ако Бог и Мойсей не им бяха попречили, сега вече щяха да притежават обещаната земя. След като си навлякоха толкова много трудности, правейки своя дял по-тежък, отколкото Бог възнамеряваше, за**

всичките си нещастия обвиниха Него. Таяха зли мисли за отношението Му към тях и накрая вече бяха недоволни от всичко. Египет им изглеждаше по-светъл и желан от свободата и земята, към която Бог ги водеше.

Отдали се на духа на недоволство, израилтяните бяха склонни да хулят дори своите благословения. “И людете говориха против Бога и против Мойсея, казвайки: “Защо ни изведохте из Египет да измрем в пустинята? Защото няма ни хляб, ни вода и душата ни се отвращава от тоя никакъв хляб” (Числа 21:5).

Мойсей вярно изобличи народа за греха му. Единствено Божията сила го бе опазила в “голямата и страшна пустиня, гдето имаше горителни змии, скорпии и сухи безводни земи” (Вт. 8:15). Във всеки ден от тяхното пътуване продължаваше и чудото на божествената милост. Водени от Бога, по целия път те намираха вода да утолят жаждата си, хляб от небето - да наситят глада си, мир и безопасност под облачния стълб през деня и огнения стълб през нощта. Ангели им слугуваха, когато изкачваха скалистите височини или вървяха по неравните пустинни пътеки. Въпреки понесените трудности нито един между тях във всичките им редове не изнемощя. Нозете им не отекоха през дългото пътуване, нито дрехите им овехтяха. Бог бе подчинил пред тях кръвожадните зверове и отровните влечуги в горите и в пустинята. Ако народът още продължаваше да се оплаква след всички тези знаци за Божията любов, Господ щеше да отдръпне защитата Си, докато той не оцени милостивата Му грижа и не се върне при Него с покаяние и смирение. {Патриарси и пророци – с. 428, Параграф 3 / бълг. Гл. 38 Пътуването около Едом - Параграф 23, 24, 25}

Израил се обрича

Израилтяните се отдалечавали все повече и повече от Бога, и способността им да оценяват Неговия характер непрекъснато намалявала. След цялото това време, когато Израил минавал през същата „почва“ във връзка с липсата на достатъчно вода, те отговаряли по подобен начин и дори още по-директно.

Числа 21:5 И народът говореше против Бога и против Мойсей: **Защо ни изведохте от Египет да измрем в пустинята? Защото няма нито хляб, нито вода и душата ни се отвращава от този никакъв хляб.**

Сатана работил върху Мойсей през цялото това време, насърчавайки го да се откаже от тези мизерни и окаяни хора. Бог изпитал самия Мойсей в това отношение и за щастие, Мойсей откликнал на Христовия Дух и помолил Бог да прости на хората, на което Бог отговорил милостиво. Но сега, когато видял, че Израил е дори още по-зле от преди, той се поддал на изкушението.

Мойсей удря скалата с непокорство

Числа 20:10-11 И Мойсей и Аарон свикаха събранието пред канарата и той им каза: Чуйте сега вие, бунтовници! Ще ви извадим ли вода от тази канара? И Мойсей вдигна ръката си и удари два пъти канарата с жезъла си. И потече много вода и обществото и добитъкът им пиха.

Когато Мойсей се поддал на изкушението, това осигурило по-широк достъп до умовете на израилтяните. Той се бил молил за тях и заставал между тях и Сатана по толкова много начини. Но тази постъпка дала предимство на Сатана. Сатана се радвал, че може да отнеме живота на Аарон като резултат от това падение.

Числа 20:24 Аарон ще се прибере при народа си, защото няма да влезе в земята, която съм дал на израилевите синове, понеже не се покорихте на думата Ми при водата на Мерива.

При наличието на по-голям достъп до умовете на израилтяните, той ги подтикнал да направят сделка с Бога – с онзи Бог, който те си представяли като такъв, който обича да убива хора. Били нападнати от едно друго племе заради греховете си и сега в отчаянието си направили оброк:

Числа 21:1-3 А арадският цар, ханаанецът, който живееше на юг, чу, че Израил идва по пътя за Атарим, и се би против Израил, и отведе от него пленници. **И Израил направи обрек на ГОСПОДА, като каза: Ако наистина предадеш този народ в ръката ми, ще изпълня проклятието над градовете им. И ГОСПОД послуша гласа на Израил и му предаде ханаанците и изпълниха проклятието над тях и градовете им. И мястото се нарече Хорма.**

Бог не искал от израилтяните да убиват враговете си; фалшивият им възглед за Бога ги карал да вярват, че Той може да иска да направят такъв кървав оброк, и това да им спечели Неговото одобрение и така Той да им помогне. Казва се, че Бог послушал гласа им. Защо Господ послушал гласа им? Това не би ли ги бетонирало само в идеята, че Бог иска да убиват враговете си? **Отговорът се намира в притчата за талантите:**

Лука 19:20-23 Дойде и друг и каза: Господарю, ето твоята мнаса, която пазех скътана в кърпа, защото се боях от теб, понеже си строг човек: взимаш това, което не си положил, и жънеш, което не си посял. Господарят му каза: **От устата ти ще те съдя, зли слуго.** Знаел си, че съм строг човек, който взимам това, което не съм положил, и жъна, което не съм сял; тогава защо не вложи парите ми в банката, и аз, като си дойдех, щях да ги прибера с лихвата?

Мързеливият слуга си представял Господ като сурова личност. Според тази вяра той получил присъда. Както казва Писанието:

Яков 2:12-13 Така говорете и така постъпвайте, като хора, които ще бъдат съдени по закона на свободата. Защото съдът е немилостив към този, който не е показал милост. Милостта тържествува над съда.

Бог позволява на човека, който има фалшив възглед за Него, да бъде съден според собствените си идеи. Как Бог прави това?

Гал. 6:7 Не се лъжете, Бог не е за подиграване! Понеже, каквото посее човек, това и ще пожъне.

Изх. 34:7 Който пази милост за хиляди поколения, прощава беззаконие, престъпление и грях, но никак не оставя ненаказан виновния, въздава беззаконието на бащите върху децата и върху внуците им до третото и до четвъртото поколение.

Когато родители или ръководители пренебрегват задължението си да накажат нечестието, това ще направи самият Бог. Неговата въздържаща сила спрямо служителите на злото ще бъде в определена степен отстранена, така че течението на събитията ще доведе до наказване на греха с грях. *Патриарси и пророци - с 727 / бълг. Гл 72 Бунтът на Авесалом Параграф 5*

Народите около Израил със сигурност били преминали границата на Божията защита. Израил отказал да приеме истината за любящия характер на Бога. Те продължили да смятат, че Той иска да им навреди. Когато израилтяните стигнали до там, че се обрекли на Бога, да убият врага си, Той послушал гласа им, но не като награда за вярност, а по-скоро оставяйки ги на собствения им фалшив възглед за Бога, за да накаже грях с грях. Той докарал нечестието на бащите върху децата, така както казал, че щял да направи. Позволението, което Господ дал на Израил, да поразии враговете си, в този контекст означавало да им позволи да държат здраво убеждението си, че Бог е убиец. Дълго време Той се опитвал да им покаже истинския си любящ характер, обсипвайки ги с много благословения, но накрая им позволил да поддържат злите си фалшиви вярвания и ги оставил да бъдат съдени според това.

Бог дава на Израил това което желае

Преди първото падение на Израил на границата на Ханаан, намираме Израил как се оплаква, че желае месо. Те плачат в шатрите си, понеже искат да ядат месо. Тогава Мойсей се оплаква на Господ от бремената, които трябва да носи.

Числа 11:10-11 И Мойсей чу как народът плачеше в родовете си, всеки при входа на шатрата си, и ГОСПОДНИЯТ гняв пламна силно. И това беше зло в очите на Мойсей. И Мойсей каза на ГОСПОДА: **Защо си наскърбил слугата Си? И защо не съм придобил Твоето благоволение, та си сложил върху мен товара на целия този народ?**

Това изпитание разкрива някои елементи в характера на Мойсей, които все още отразяват едно погрешно разбиране за характера на Бога.

Числа 11:14-15 Аз не мога сам да нося целия този народ, защото е много тежък за мен. Ако така постъпваш с мен, моля Ти се, убий ме още сега, ако съм намерил Твоето благоволение, за да не гледам злощастieto си!

Мойсей моли Бог да го убие, за да го освободи от бремето. Илия преживял нещо подобно, когато имал проблеми с Езавел. Всички ние, които сме се чувствали напълно погълнати от обстоятелствата, можем да разберем чувствата на Мойсей; но те разкриват липса на доверие в Бога и в Неговото отношение. За да помогне на Мойсей, Бог заповядал:

Числа 11:16 И ГОСПОД каза на Мойсей: Събери ми седемдесет мъже измежду израилевите старейшини, за които знаеш, че са старейшини на народа и негови надзорници, и ги доведи при шатъра за срещане, за да застанат там с теб.

Но първоначалният план на Бога не е бил да назначи тези седемдесет човека.

Бог позволи на Мойсей да си избере най-верните и полезни хора, с които да сподели отговорността си. Тяхното влияние щеше да му

помага да задържа буйството на народа или да потушава въставането; и все пак от този избор в края на краищата щяха да произлязат големи злини. **Тези мъже нямаше да бъдат избрани никога, ако Мойсей бе повярвал на доказателствата, които имаше за Божията сила и доброта.** Но той преувеличи представата си за собствените си тежести и служби, почти несъобразявайки се с факта, че бе само инструмент, с който Бог бе действал. Не можеше да бъде извинен в ни най-малка степен, че допусна в себе си духа на недоволство, който бе проклятието на Израил. Ако разчиташе напълно на Бога, Господ щеше да го води непрестанно и щеше да му даде сила за всяко възникнало обстоятелство. *Патриарси и пророци – стр. 380 / бълг. Гл. 33 От Синай до Кадис - Параграф 24*

Един от първите проблеми, които възникнали при този процес бил този, че Аарон и Мариам се почувствали омаловажени от Мойсей, понеже той определил седемдесетте старейшини без да се съветва с тях. Това довело до още проблеми.

След като Мойсей казал на Господ, че не може да носи сам бремето на народа и Бог го насочил да избере седемдесетима от старейшините, и той вложил в тях същия Дух, който бил и в Мойсей, Аарон и Мариам завидели, защото съветът им по въпроса не бил взет в предвид. Духът на пророчеството – т. 1, стр. 285

Тогава Господ дал на израилтяните сърдечното им желание за месна храна.

В този случай Господ дал на народа онова, което не било за тяхно най-добро, защото те искали това. Те не искали да се покорят на Бога, за да получават само онези неща, които щели да се окажат за тяхно добро. Те се поддали на подмолно мърморене срещу Мойсей, и срещу Господ, защото не приели онези неща, които щели да се окажат за тяхна вреда. Духът на пророчеството – т. 1, стр. 284

По подобен начин Бог ги послушал, когато Израил се обрекъл, че ще убие ханаанския цар Арад. Той им дал онова, което не било най-доброто за тях, защото те го искали.

И така виждаме в определянето на седемдесетте старейшини и в изпращането на пѣдпѣдъците, че Бог давал на Израил нещата, които те искали, но които Той знаел, че не са най-доброто за тях.

Отпускане на угола на терора

Има един важен момент във връзка с това, което Бог им казал в Изход 23:27:

Изх. 23:27 Ще изпратя пред теб страх [уплаха, идол] от Мен и ще обезсиля [смуствам, дразня] всичките народи, между които ще отидеш, и ще направя всичките ти врагове да обърнат гръб пред теб.

Всички околни народи в Ханаан имали възглед за Бога, който го представял като отмъстителна и убиваща личност. Фактът че някои народи жертвали своите деца на боговете си, разкрива каква е била според тях природата на техните богове – тиранична и убийствена. Думата за страх в Изход 23:27 може да бъде преведена като идол, какъвто е случаят с Еремия 50:38.

Ер. 50:38 Суша върх водите му! и ще изсъхнат; Защото е земя на изваяни, И полудели са след **идолите** си. (Цариградски превод)

Тъй като народите се кланяли на боговете на ужаса и смъртта, Бог позволил грехът на Израил да докара върху тези народи онова от което те се страхували и на което вярвали. Говорейки за езичниците Павел казва:

Римл. 1:32 Които, при все че знаят Божието постановление, че тези, които вършат такива работи, заслужават смърт, не само ги вършат, но и одобряват онези, които ги вършат.

Вината, която идва в резултат от греховете на ханаанците, ги карала да се страхуват от смърт и унищожение. След като Сатана си подсигурил сърцето на Израил, карайки ги да вярват, че Бог иска да убиват хора, той вече можел да вдъхнови Израил да се обрече за изстреблението на онези народи, щом като Бог е престанал да ги защитава, понеже чашата на нечестието им вече била пълна. И затова ужасът на фалшивите богове на които се кланяли ги сполетял както Бог бил предсказал. Но това било осъществено чрез израилтяните вместо чрез средствата на самоунищожението.

Съд без милост

Един от очевидните белези за това, че Бог предавал Израил на собствените им желаниа е това твърдение във Второзаконие 7:2.

Вт. 7:2 И когато ГОСПОД, твоят Бог, ги предаде пред теб, да ги разбиеш, да изпълниш над тях проклятието! Да не сключиш договор с тях и да не ги пожалиш.

Инструкцията да унищожат напълно и безмилостно враговете си, докато Израил бил в хармония с един бог, според собствените му представи, не е отражение на истинския небесен Бог. Библията казва, че съдът се осъществява без милост за онези, които не са показали милост.

Яков 2:13 Защото съдът е немилостив към този, който не е показал милост. Милостта тържествува над съда.

Този стих може да бъде прочетен по два начина. Онези които не показват милост, ще съдят другите без милост; а също и онези които не показват милост, няма да получат милост, когато биват съдени. Тази идея за безмилостната справедливост отразява ума на Сатана.

Осъдителната сила на Сатана щеше да го води към установяване на една теория за справедливостта, която е непоследователна с милостта. Той твърди, че служи като гласа и силата на Бога, твърди, че решенията му са справедливи, чисти и безгрешни. По този начин той заема позиция на съдебния трон и заявява, че съветите му са непогрешими. **Ето така навлиза неговата безмилостна справедливост, един фалшификат на справедливостта, който е омразен на Бога.** Елън Уайт, Писмо 16а 1892 г.

Писанията разкриват, че Бог винаги е милостив:

Изх. 34:6 ГОСПОД мина пред него и провъзгласи: ГОСПОД, ГОСПОД, Бог състрадателен и милостив,...

1 Лет. 16:34 Славете ГОСПОДА, защото е благ, защото Неговата милост е вечна!

Божията справедливост никога не трябва да бъде за сметка на Неговата милост. Това е изобретение на Сатана. Помислете за събитията при унищожението на Ерусалим:

Евреите сами бяха изковали собствените си окови, сами бяха напълнили чашата на отмъщението си. В пълното унищожение, сполетяло народа им, и във всичките бедствия, които ги следваха в разпиляването им, те само жънеха посятото от собствените си ръце. Пророкът казва: “Ти си погубил себе си, Израилю”; “защото си паднал чрез беззаконието си” (Осия 13:9, 14:1 - ЦП). **Страданията им се представят често пъти като наказание, сполетяло ги по заповед направо от Бога. Именно по такъв начин великият измамник се опитва да прикрива своето дело. Чрез упорито отхвърляне на Божествената любов и милост евреите бяха накарали Божията закрила да се отдръпне от тях и на Сатана бе позволено да ги владее според волята си. Страхотните жестокости, които се извършиха при разрушаването на Ерусалим, са една проява на отмъстителната мощ на Сатана над поддаващите се на неговия контрол.**

Не можем да оценим колко много дължим на Христос за мира и закрилата, на които се радваме. Обуздаващата сила на Бога - тя е, която не допуска човечеството да премине напълно под управлението на Сатана. Непокорните и неблагодарните имат голяма причина да благодарят за Божията милост и дълготърпение, които задържат жестоката, враждебна сила на злия. Но когато хората преминават границите на Божественото дълготърпение, ограничението се премахва. **Бог не застава пред грешника като екзекутор на присъдата за извършеното престъпление, но оставя отхвърлилите Неговата милост на самите себе си, за да пожънат посятото.** Всеки отхвърлен лъч светлина, всяко презряно или незачетено предупреждение, всяка страст, на която се отдава човек, всяко престъпване на Божия закон е семе, носещо сигурната си жетва. Отблъскван постоянно, Божият Дух най-после се оттегля от грешника и тогава той остава без каквато и да е сила, с която да владее злите страсти на душата си, и без никаква закрила от злобата и враждата на Сатана. Разрушаването на Ерусалим е страшно и тържествено предупреждение към всички, играещи си с предложенията на Божествената благодат и противящи се на умоляванията на Божествената милост. Никога не е било давано категорично свидетелство за омразата на Бога към греха и за

сигурното наказание, което ще постигне виновния. *Великата борба*
– с. 35, 36 / бълг. Гл. 1 Унищожението на Ерусалим / Предсказание
за участта на света - Параграф 45, 46

По времето, когато Израил се обрекъл на Бога да убие ханаанския цар, те били управлявани от духа на Сатана. Те мърморили и се оплаквали от Бога и се бунтували срещу Него при всяка възможност. Бог ги предупредил и ги насърчил да следват заповедите Му:

Вт. 4:1 И сега, Израилю, слушай наредбите и правилата, които ви учи да изпълнявате, за да живеете и да влезете, и да завладеете земята, която ви дава ГОСПОД, Бог на бащите ви.

Вт. 8:1 Да внимавате да вършите целия закон, който днес ви заповядвам, за да живеете и да се умножавате, и да влезете и да завладеете земята, за която ГОСПОД се закле на бащите ви.

Но Израил отказал да слуша Бога и Сатана получил възможност да контролира желанията им да провеждат съд без милост. Бог им дал това което искали въпреки че то не било според Неговия план. Той дал също и на езическите народи това от което се страхували, тъй като те повече не били защитени, и Сатана използвал Израил, за да убие ханаанците. Извършвайки това, той щял да завлече милиони към смъртта, чрез едно фалшиво разбиране за характера на Бога, като такъв който убива и посича хора.

Проблясъци на слава

Чрез стихове като този ние се сдобиваме с проблясъци от Божия план за побеждаване на техните врагове без оръжия:

Исус Навин 24:11-12 И вие преминахте Йордан и дойдохте в Ерихон. И ерихонските жители воюваха против вас, както и аморейците, и ферезейците, и ханаанците, и хетейците, и гергесейците, и евейците и евусейците. Но Аз ги предадох в ръката ви. После Аз изпратих пред вас стършелите и те ги изгониха отпред вас — двамата аморейски царе — **НИТО С ТВОЯ МЕЧ, НИТО С ТВОЯ ЛЪК.**

2 Лет. 20:15-23 Слушайте, всички от Юда и вие ерусалимски жители, и ти царю Йосафат! Така ви говори ГОСПОД: Не се бойте и не се плашете от това голямо множество, защото боят не е ваш, а Божи. Слезте утре против тях. Ето те се изкачват по възвишението Асис и ще ги намерите при края на долината, пред пустинята Еруил. Няма вие да се биете в този бой. Пристъпете, застанете и вижте избавлението, което ГОСПОД ще извърши за вас, Юда и Ерусалим! Не се бойте и не се плашете! Утре излезте срещу тях и ГОСПОД ще бъде с вас. Тогава Йосафат се наведе с лице до земята, и целият Юда и ерусалимските жители паднаха пред ГОСПОДА, и се поклониха на ГОСПОДА. И левитите, от синовете на каатците и от синовете на корейците, станаха да хвалят с много силен глас ГОСПОДА, Израилевия Бог. И на сутринта станаха рано и излязоха към пустинята Текое. А когато излизаха, Йосафат застана и каза: Слушайте ме, Юда и вие, ерусалимски жители! Вярвайте в ГОСПОДА, своя Бог, и ще се утвърдите. Вярвайте на пророците Му, и ще успеете. **И той се посъветва с народа и постави певци за ГОСПОДА, които да прославят в свято великолепие, като излязат пред войската и говорят: Славословете ГОСПОДА, защото милостта Му е вечна!** И когато започнаха да пеят и да славят, ГОСПОД постави засади срещу синовете на Амон и Моав, и онези от планината Сиир, които бяха дошли против Юда. И те бяха разбити. И синовете на Амон и Моав станаха срещу жителите на планината Сиир, за да изпълнят над тях проклятието и да ги изстребят. А когато довършиха жителите на Сиир, те си помогнаха да се погубят взаимно.

Така че, когато Израил бил направен способен да завземе ханаанската земя чрез война, това не било според първоначалното намерение на Бога. Понеже Израил постоянно се страхувал, че Бог се опитва да ги убие и се съмнявал в любящата Му грижа, това дало възможност на Сатана да ги изкуши да се обрекат на Бога и да избият ханаанците и останалите езически народи. На Израил било позволено да бъде победител в битката, но Сатана спечелил войната срещу Божия характер. Израил претърпял поражение от собствената си победа и бил заробен на един фалшив възглед за Бога.

Да виждаш Бог в светлината на Христос

В тези последни дни ни е подарена възможността да видим характера на Бога, такъв какъвто е. В лицето на Исус Христос можем да започнем да разкриваме истинските намерения на нашия небесен Баща.

Всичко което човек трябва или може да знае за Бога е разкрито в живота и характера на Неговия Син. {Свидетелства към църквата – т. 8 - с. 286, Параграф 1 / бълг. Гл. 44 Фалшиво и истинско познание за Бога - Откровението на Христос за Бога}

Нежен, милостив, състрадателен, винаги загрижен за другите, Той представи характера на Бога, и бе ангажиран постоянно в служба за Бога и човека. {пак там – Параграф 4}

Колко хора Исус е убил с меч?

Колко е убил с огън?

Колко деца Той е научил на копие?

Николко! Нека всички, които подхранват идеята, че Бог е дошъл да унищожи хората, помнят думите на Исус:

Лука 9:55-56 А Той се обърна и ги смърми, и каза: Вие не знаете на какъв дух сте; защото Човешкият Син не е дошъл да погуби човешки души, а да спаси. И отидоха в друго село.

Докато продължаваме да вярваме в лъжата, че Бог лично убива онези, които Му се противопоставят, ще открием, че Исус идва при нас като враг по време на Якововата скръб и ще Го напуснем преди да сме получили Неговото благословение. Само онези, които намират нашия Баща за истински милостив, ще имат упование и ще могат да бъдат запечатани срещу лъжата на Сатана, че Бог е тиранин от когото трябва се страхуваме. Събитията по време на Якововата скръб ще са необходими, за да може това нечестие на човека срещу Бога да изплува напълно; онзи страх, който схваща Бога като личен убиец на онези, които мислят различно от Него.

Дали Сатана ще ви победи посредством израилевата победа над Ханаан с меч, или ще видите как нашият милостив Баща оставя хората да получат желаното от самите тях и да следват пътя си докрай. Изберете днес на кого ще служите; колкото до мен и моят дом, ние ще служим на един вечно милостив Бог, който по никакъв друг начин няма да прочисти беззаконието, освен като остави житото и плевелите до жетвата, за да се разкрие сърцето на всеки човек.

Змията разкрита при завладяването на Ханаан

Как примиряваме онова масово избиване с меч, което Израил извършил над народите, с думите на Христос?

...защото всички, които вадят меч, от меч ще загинат.

Избили не само мъже, но и жени и деца:

Вт. 2:34 И в онова време превзехме всичките му градове и изпълнихме проклятието над всеки град — мъжете, жените и децата; не оставихме нито един оцелял.

Дали израилтяните действително са били в хармония с характера на Бога? Защо регулярно се страхували, че Бог ги е довел в пустинята, за да ги убие? Дали дълбокият мрак, който се спуснал над Авраам е свързан по някакъв начин с посягането му към меча, когато спасявал своя племенник и неговото семейство?

Дали убиването на сихемците от Леви и Симеон е имало някакво отражение върху клетвата на Израил за пълно унищожение на неговите врагове?

Необходимо ли ви е да знаете това? Ако не ви е нужно, тогава Христос би могъл да дойде при вас, както при Яков по време на неговата скръб, и да го сметнете за враг? Само чрез уповаване в Божията милост, Яков победил като истински Израил на Бога.